

Sygn. akt I UK 82/15

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania J. W.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 grudnia 2015 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 października 2014 r., sygn. akt III AUa 1113/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 października 2014 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach zmienił wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie z dnia 18 lutego 2014 r. częściowo, przez przyznanie ubezpieczonemu J. W. prawa do renty rolniczej na okres jednego roku, począwszy od dnia 6 czerwca 2014 r. W pozostałej części apelację ubezpieczonego oddalił. J.W. był uprawniony do pobierania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, której wypłatę przedłużono z powodu schorzeń kardiologicznych, w okresie od dnia 1 maja 2011 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r. Według ustaleń organu rentowego w stanie zdrowia ubezpieczonego od ostatniego badania w dniu 4 października 2012 r. doszło do istotnej poprawy. Opinie biegłych sądowych uzyskane przez Sąd Okręgowy były zbieżne ze stanowiskiem lekarza rzeczoznawcy i komisji lekarskiej Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

Sąd Apelacyjny doszedł do odmiennych ustaleń na podstawie uzupełniającej opinii biegłego z zakresu kardiologii, który stwierdził, że w dniu 6 czerwca 2014 r. wystąpił nowy epizod choroby wieńcowej pod postacią ostrego zapalenia zespołu wieńcowego, w związku z czym ubezpieczony od tego czasu, przez okres roku powinien przebyć intensywną farmakoterapię, obserwację i adaptację, co powoduje, że jest całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym.

Skarga kasacyjna wniesiona przez ubezpieczonego dotyczyła prawa do świadczeń w okresie od dnia 1 maja 2013 r. do dnia 6 czerwca 2014 r. i została oparta na naruszeniu przepisów postępowania tj. „zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) oraz art. 235, 241, 278, 286 k.p.c. oraz art. 224 k.p.c. przez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii innego lekarza kardiologa oraz bez zasięgnięcia opinii wspólnej kardiologa, ortopedy i neurologa”.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na „poczynione w sposób oczywisty naruszenie przepisów postępowania. Szczególnie naruszenie dotyczy art. 275 i 286 k.p.c., gdyż w niniejszej sprawie zaistniała konieczność powołania co najmniej innego lekarza biegłego kardiologa”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do opisu zarzutów ujętych w podstawach skargi. Te nie są badane w ramach przedsądu, w

którym ocenie podlegają tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W związku z tym natomiast, że każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także powołana przez skarżącego jako oczywista zasadność skargi, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.) należy przyjąć, że wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wspiera nawiązanie do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych ustaleń, zbudowane na krytyce oceny dowodów (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Oczywistości skargi nie uzasadnia zarzut naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów art. 275 i 286 k.p.c. bez powiązania z art. 391 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).